

262

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 października 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 maja 1937 r. o obrocie solą.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr 117, poz. 1043) oraz na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny” (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 4 maja 1937 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 283) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. (1) Sól kuchenna wprowadzona do obrotu przez Polski Monopol Solny oraz

sól przywożona z zagranicy podlega opłacie (należności) monopolowej w wysokości, licząc od 1 kg:

1) od soli białej — 50 gr.

2) od soli szarej — 30 gr.

(2) Sól kąpielowa, bydłęca, rybicka, przemysłowa, solanka oraz sól wywożona za granicę jest wolna od opłaty monopolowej”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

263

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: OBRONY NARODOWEJ, SKARBU I ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 19 października 1945 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego.

Na podstawie art. 10 i art. 11 ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego.

Do art. 4.

§ 2. (1) Zasiłki pieniężne wypłacają urzędy skarbowe na podstawie dowodów uprawnienia, wydanych przez komisję kwalifikacyjną przy powiatowej (miejskiej) radzie narodowej.

(2) Zasiłki wypłaca się 1 dnia każdego miesiąca z góry za ten miesiąc.

(3) Zasiłki wypłaca się od 1 dnia miesiąca, w którym zgłoszono roszczenie.

Do art. 5.

§ 3. (1) Komisja kwalifikacyjna przy powiatowej radzie narodowej czuwa nad wykonaniem przepisu art. 5 ust. 1.

(2) O zawieszeniu prawa do zasiłków (art. 5 ust. 1) i o zwrocie kwot nienależnie pobranych (art. 5 ust. 2) orzeka komisja kwalifikacyjna przy wojewódzkiej radzie narodowej.

Do art. 7.

§ 4. Dokumentem stwierdzającym prawo do uzyskania zasiłków i pomocy lub tylko pomocy jest dowód uprawnienia, wydany przez komisję kwalifikacyjną przy powiatowej (miejskiej) radzie narodowej.

§ 5. Ubezpieczalnie społeczne udzielają osobom uprawnionym (art. 1) pomocy w tym samym zakresie co ubezpieczonym, lecz bez ograniczenia co do czasu.

§ 6. W razie zbiegu uprawnień do pomocy leczniczej na podstawie art. 7 pkt c) z uprawnieniami z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby ubezpieczalnia udzieli świadczeń na własny rachunek przez czas przewidziany w ustawie o ubezpieczeniu społecznym, po wyczerpaniu zaś tego okresu — na rachunek Skarbu Państwa.

§ 7. Rozrachunki ze Skarbem Państwa z tytułu udzielonej przez ubezpieczalnie społeczne pomocy leczniczej odbywają się na zasadach i w trybie, określonym dla rozrachunków za leczenie inwalidów wojennych.

Rozrachunki te nie obejmują kosztów leczenia w szpitalach państwowych i samorządowych.